

ANNA TODD

LANDON ∞ ARA I SEMPRE

NO HO
OBLIDARÀS

UN FENOMEN
wattpad

ANNA TODD
LANDON.
ARA I SEMPRE

Traducció d'Esther Roig

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *NOTHING LESS*

PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2016

© ANNA TODD, 2016

L'AUTORA ESTÀ REPRESENTADA PER WATTPAD.

PUBLICAT D'ACORD AMB L'EDITORIAL ORIGINAL, GALLERY BOOKS,

UNA DIVISIÓ DE SIMON & SCHUSTER, INC.

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: ESTHER ROIG, 2016

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2016

© COLUMNA EDICIONS LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2016

AV. DIAGONAL, 662-664, 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2166-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.420-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnaedicions.cat

IMATGES DE L'INTERIOR:

Pàgina 381: © Megainamy, Shutterstock; Pàgina 382 i 383: © Elena Schweitzer, Shutterstock;

Pàgina 384: © PattyMa, Shutterstock; Pàgina 386-387: © Volina, Shutterstock;

Pàgina 385, 388 i 389: Shutterstock.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Landon

Tinc el pastís d'aniversari de l'Ellen a les mans, a punt per baixar-lo. La Nora és a la porta, dient adéu a la Posey i la Lila. Veig com fica els peus, coberts amb uns mitjons estampats de pizzes, en unes vambes blanques senzilles.

—Estàs a punt? —pregunto. Deixo el pastís a la tauleta vermella de l'entrada i ella assenteix.

Ha estat molt callada des de la nostra conversa al lavabo i ara no sé com iniciar-ne una altra amb ella. He acceptat no intentar arreglar-li la vida, no insistir per conèixer els seus secrets i no ajudar-la a portar les bosses. M'ha avisat diverses vegades que no em convé, que no pot ser el que necessito que sigui.

Com és possible, si no tinc ni idea del que necessito?

L'únic que sé és que m'agrada la seva companyia i que m'agradaria conèixer-la. No tinc cap inconvenient a anar

amb calma; els millors regals normalment són els que costen més de desembolicar.

Recullo el pastís, vaig cap a l'ascensor en silenci i el crido. El soroll de l'ascensor que puja és l'únic que se sent al replà.

Quan hi entrem, la Nora se situa al racó més allunyat.

Li deixo espai i intento no mirar-la mentre ella m'observa. Sento els seus ulls a sobre, però és evident que avui ha decidit no parlar més.

Em sento els braços buits malgrat el pastís que porto, com si els faltés alguna cosa. Potser la Nora. Cada segon amb ella, sento que perdo el control del meu cos. La Nora es toca la punta de la trena amb els dits i els meus ulls troben els seus. L'ascensor no s'ha mogut des que hi hem pujat. No podria endevinar quanta estona fa que estem així; semblen minuts, però és possible que només hagin passat uns segons.

Els seus ulls continuen mirant els meus, estudiant-me, intentant desxifrar alguna cosa.

«No sóc jo el que té secrets», tinc ganes de dir-li.

Penso en la Dakota i en el temps que vam estar junts ahir a la nit. Penso en la vergonya i en la culpa que vaig sentir quan no vaig poder... fer res. Penso en com em vaig sentir quan vaig trobar el lavabo buit, la meva ex fugint per la sortida d'incendis. Només ha passat una nit i sóc aquí amb la Nora, desitjant intimar més amb ella.

Suposo que jo també tinc secrets.

—Que no funciona? —pregunta la Nora, i tinc un moment de pànic en què em penso que parla del meu membre.

Quan m'adono que es refereix a l'ascensor, tinc ganes de riure.

—No ho sé. —Torno a pitjar el botó de la planta baixa. L'ascensor reacciona dringant i obrint i tancant la porta. Després es comença a moure i arronso les espatlles. M'havia oblidat de pitjar el botó? No ho sé.

Quan arribem a baix, espero que la Nora baixi primer de l'ascensor. Em toca el braç amb el colze i m'aparto per deixar-li espai. Li sento la pell càlida i desitjo per un instant poder viure una realitat diferent. Una dimensió en què la Nora sigui meva per tocar-la, meva per abraçar-la. En aquest món, la Nora confia en mi i em mostra parts d'ella mateixa que ningú més pot veure. Podria riure sense dubtar, i no intentaria amagar-se.

Amb cada pas silenciós per la porteria de casa meva, aquell món imaginari perfecte s'esvaeix.

—No he comprat cap més regal a l'Ellen —dic.

La Nora es gira i espera que em posi al seu costat.

—Estic segura que aquest pastís fet a casa i el teu temps seran suficients. —Respira—. Un regal així m'encantaria —diu, i continua caminant.

Quan explica coses d'aquestes, el meu cap, ja prou atapeït, s'omple de confusió.

—Però has dit que no t'agradaven els aniversaris —dic, sense esperar, però desitjant-lo, un indicatiu d'explicació. El seu aniversari és la setmana vinent, però m'ha fet prometre que no li regalaria res.

Últimament em fa prometre moltes coses. Fa poques setmanes que la conec i ja li he promès massa coses.

—No. —La Nora empeny la porta i l'aguanta oberta perquè passi.

En lloc de preguntar-li per què, decideixo parlar del meu record d'aniversari preferit.

—Quan era petit, la meva mare sempre feia una gran festa pel meu aniversari. Tota la setmana era una celebració. Em preparava tots els meus plats preferits, i a la nit ens quedàvem desperts fins tard.

La Nora em mira. Ens estem atansant a la porta de la botiga. Passa una parella, agafada de la mà, cosa que em fa pensar en si la Nora ha tingut mai una relació seriosa. Em torna boig no saber res d'aquesta noia. Té vint-i-cinc anys. Deu haver sortit amb nois.

—Sempre feia uns cupcakes que posava dins d'uns cucuruxos de gelat i els portava a la meva escola. Creia que així jo els cauria millor als altres nens, però només aconseguia que es burlessin més de mi —explico, recordant el meu primer any, quan a la meva classe ningú va voler tocar cap dels pastissos amb fideus de sucre a sobre que va portar.

Ningú fora de la Dakota i en Carter. Nosaltres tres vam intentar menjar-ne tants com vam poder tot tornant a casa perquè la meva mare es pensés que a tots els de la classe els havia agradat molt el seu regal i havien celebrat el meu aniversari.

Ens en quedaven cinc quan vam arribar al nostre carrer. Vam acabar deixant-los en un tronc a l'entrada d'una zona boscosa on vivien drogoaddictes i persones sense casa, gent amb els estómacs buits i les vides buides, i ens va agradar pensar que almenys aquell dia n'havíem alimentat cinc.

—Jo me n'hauria menjat un —diu la Nora, amb la mirada perduda.

No dóna més explicacions per justificar que detesti el seu aniversari, i jo tampoc ho esperava. No és per això que li he explicat una part del meu passat.

La Nora obre la porta de la botiga i sona la campaneta. Entro darrere d'ella i somric quan l'Ellen ens veu, a mi amb el pastís a la mà, i fa esforços per no somriure.

—Ens ha sobrat molt de pastís —diu la Nora, acostant-se la forquilla de plàstic a la boca.

Sobre la taula que ens separa cauen engrunes blanques del pastís i verdes del glacé. Ha resultat que a l'Ellen no li agraden els dolços. Quan lamento no haver-li portat flors, diu que no li agraden, com a bona adolescent. Però que no li agradi el dolç? No sé quina mena de personatge estrany és, però em menjo el pastís per ella sense protestar.

Tot i que li agraden tan poques coses, ha estat contenta amb la nostra companyia. Encara que intentés dissimular el somriure, no se n'ha sortit, i tots tres ho hem passat molt bé. La Nora ha girat el rètol de la botiga d'OBERT a TANCAT i ha cantat «Per molts anys». Hem descobert que canto molt malament. Encara que no hi hagués música o espelmes, hem procurat que sabés que ens recordàvem del seu aniversari.

La Nora ha posat una emissora de música pop al mò-

bil i l'Ellen ha parlat més amb ella del que ha parlat mai amb mi. La nostra festa improvisada només ha durat mitja hora. L'Ellen patia perquè tenia la botiga tancada, i m'ha fet l'efecte que es cansava de parlar d'ella. És una llàstima. Sovint m'he trobat que les persones que no parlen gaire d'elles mateixes són les que m'interessen més.

—Més per a nosaltres —dic, i agafó una altra forquilla del taulell i la clavo en un cantó del pastís. La Nora està asseguda en una cadira al costat de la meua amb un genoll aixecat i un peu a sobre. Els talls de pizza als seus mitjons són, alhora, extravagants i encantadors. Estiro la mà i li toco l'empenya del peu.

—I això què? —pregunto.

Es llepa els llavis.

—La vida és massa curta per portar mitjons avorrits. —Arronsa les espatlles, i es fica la forquilla plena de pastís a la boca.

Em miro els mitjons, que són blancs amb els talons i els dits grisos. Uf. Són avorrits. I amb ratlles de color a la canya. Ningú no porta mitjons d'aquests avui dia.

—És el lema de la teua vida?

Assenteix a la meua pregunta.

—Un dels meus lemes —diu, amb la boca plena.

Té glacé a la comissura de la boca i m'agradaria que fóssim en una comèdia romàntica, on podria eixugar-l'hi amb el dit. Es posaria sentimental i tots dos sentiríem un no-sé-què a la panxa i s'inclinaria cap a mi.

—Tens glacé als llavis —dic, fent el contrari del que seria un gest romàntic.

S'eixuga la boca amb el dit gros, però se'n deixa una mica.

—No me l'eixugaràs tu? A les pel·lícules és l'ocasió perfecta per a un petó.

El seu cap ha pensat el mateix que el meu. Per algun motiu, això em fa sentir bé.

—Ho estava pensant. Si això fos una pel·lícula, m'inclinaria i t'eixugaria la boca —dic, amb un somriure.

La Nora somriu, encara amb els llavis bruts de glacé.

—Et lleparies el dit i miraria com se separen els teus llavis.

—Et miraria mentre ho fas —dic.

—Sospiraria mentre et llepaves el dit, sense deixar de mirar-te als ulls.

Se'm regira la panxa.

—Sentiries papallones a la panxa.

—De les furioses i esbojarrades que em fan sentir com si m'estigués tornant boja. —La Nora em mira als ulls. Somriu, i està preciosa.

—Et diria que te n'has deixat una mica i em tornaria a inclinar cap a tu —continuo—. Et bategaria el cor molt de pressa.

—Tan de pressa que el sentiries.

Repeteixo les paraules, fascinat.

—Tan de pressa que el sentiria. Et tocaria la galta.

El pit de la Nora puja i baixa lentament.

—T'ho deixaria fer.

—Tancaries els ulls com els tanques sempre que et toco.

La Nora sembla sorpresa quan li dic això, com si no fos conscient que ho fa.

Li miro la boca quan parla, preguntant-me què deu pensar.

—T'estiraria cap a mi i em lleparia els llavis —afegeix al nostre conte.

El meu cor batega tan fort que sento com em puja la sang a les orelles. Respiro i la Nora s'ha atansat una mica. No crec que se n'adoni.

—Fregaria els meus llavis amb els teus. D'entrada tan lleugerament que amb prou feines ho sentiries. Et separaria els llavis amb la llengua i et besaria.

Ara els ulls de la Nora estan mig tancats i els té posats en la meva boca.

—Em besaries com si no m'haguessin besat mai, i és probable que sigui així, no com em besaries tu. Seria com el meu primer petó, encara que no ho fos. —La seva veu és un xiuxiueig, i no puc no besar-la.

M'inclino cap a ella, deixant només uns centímetres entre nosaltres.

—No t'han besat mai. —És tan a prop que sento la seva respiració a les galtes—. No com et besaria jo. Oblidaries tots els petons que hi hagués hagut abans dels meus, tots els contactes. Absolutament tots.

Respiro i els seus llavis són a sobre els meus abans que pugui exhalar. Els seus llavis tenen gust de glacé. La seva llengua és càlida a la meva boca, i les seves mans, ansioses als meus cabells. M'acosta més a ella, estirant-me els cabells amb els dits.

Tinc els dos peus a terra i li agafo el cos amb les mans, per passar-la de la seva cadira a la meva. Se m'asseu a la falda, amb una cuixa a cada cantó de les meves cames. Em

besa com si no m'haguessin besat mai i vull oblidar tots els petons que hi ha hagut abans del seu, tots els contactes.

El seu cos tou es gronxa amb el meu i em mossega el llavi. Sento que em poso dur sota d'ella i em sorprèn no sentir cap mena de vergonya. Sé que ho nota. Assaboreixo el seu esbufec de sorpresa quan em penja els braços del coll. Adapta el seu cos al meu per sentir-me. Els seus pantalons són prims, i els meus, de xandall, no amaguen precisament gaire cosa.

Quan es gronxa a sobre meu, amb l'entreuix fregant la meva erecció, gemego. No ho puc evitar. Dóna molt de gust sentir-la a sobre, ni que sigui vestida.

El cap em va a mil, punyeta, i ara em petoneja el coll. La seva boca sap exactament on fer-ho, on llepar, el punt exacte de la part baixa del coll on xuclar. Busco els seus malucs i els estrenyo suaument, guiant-la perquè fregui exactament on vull.

Belluga els malucs de la manera més sensual del món. És una deessa, purament i simplement. És una deessa i jo sóc el noi amb més sort del món per poder ser aquí ara amb ella. Realment aquesta cuina té alguna cosa que ens fa tornar bojós l'un per l'altre. El que és segur és que no em pensava que la nit aniria així.

I no em queixo per la manera com han anat les coses.

La Nora aparta la boca del meu coll, encara fregant l'entreuix sobre el meu membre.

—Ostres, tant de bo no fossis el company de pis de la Tessa.

Em torna a xuclar la pell, i llavors para. Li estrenyo els malucs, i torna a parlar.

—Follaria amb tu... què collons... et follaria ara mateix si no ho fossis.

El conegut pessigolleig d'un orgasme em puja per la columna només de sentir-la. És tan sensual, tan oberta... i em fa parar boig. Estic absolutament boig per ella.

—Podem fer veure que no ho sóc —dic, només mig de broma.

Riu i llisca damunt meu.

—M'estic escorrent, collons, Landon. Això no... no compta... —Parla amb veu rasposa i sensual i amb prou feines puc respirar mentre em munta, empenyent els malsucs a sobre meu.

Li poso les mans a l'esquena per controlar els seus ràpids moviments. No em puc aguantar més i estic a punt de seguir-la. No hi vull pensar, no vull que la meva ment m'espantelli el moment. Només la vull sentir, només vull que s'escorri i sentir el plaer amb ella.

—Jo també, jo també estic a punt —dic sobre el seu coll. Tant de bo fos tan bo amb les paraules com ella. La beso on el seu coll es troba amb l'espatlla, sense saber exactament què faig, però els sorolls que fa quan s'escorre a sobre meu em diuen que ho estic fent bé.

Em quedo en blanc. Ara només hi ha sensacions. Només sóc sensació, i ella en sap molt de silenciar-me la ment, i això és un gust. Ella és un gust, sobre el meu cos. Dins del meu cap caòtic.

Quan acaba, afluixa el cos i relaxa la respiració. Repenja el cap a la meva espatlla, i sento la humitat entre els nostres cossos, però cap dels dos sembla amoïnat per això.

—Ha estat... —comença—. M'he...

S'interromp en sentir que la porta del pis es tanca.

—Landon? —La veu de la Tessa arriba de l'altra habitació, tallant les nostres respiracions feixugues, esquinçant els nostres pensaments eufòrics.

—Merda —murmura la Nora aixecant-se de sobre meu tan de pressa que està a punt de perdre l'equilibri. L'agafo pel colze per estabilitzar-la i impedir que caigui a terra.

Em poso dret i els ulls de la Nora se'n van al meu entrecreix. A la taca d'humitat.

—Vés —em diu, i me'n vaig ràpidament al lavabo

La Tessa entra a la cuina quan sóc a la porta, i intento tancar-me a dins, però m'atura. Encara sort que estic d'esquena.

—Hola, he intentat trucar-te —diu.

No em vull girar. No em puc girar.

—Et volia demanar que em portessis les altres sabates a la feina. Algú m'ha abocat salsa a les sabates i aquesta nit em toca tancar. —La veu de la Tessa es tensa.

Sense mirar-la, endevino que està estressada, però ara mateix no estic precisament en condicions de donar-li consell, ni a ella ni a ningú. Busco alguna cosa per tapar-me i poder-me girar, però no hi ha res fora d'una capsa de Lucky Charms.

—En fi —comença la Tessa, amb una veu més animada—. I vosaltres què fèieu?

Agafó la capsa de cereals, em tapo l'engonal i em giro de cara a la Tessa. Els seus ulls se'n van de dret a la capsa. La subjecto amb força.

—Estàvem... —Busco excuses i paraules i intento no deixar que els meus dits nerviosos deixin anar la capsa.

La Tessa mira la Nora i després em mira a mi.

—Ei, hola, com és que ets aquí? —pregunta la Tessa, ingènuament.

Busco ajuda en la Nora, però està callada. M'enfonso en aquest naufragi, i el meu únic aliat és un follet de goma a la capsa de cereals.

—Doncs... —començo, sense tenir ni idea del que diré a continuació.

La Tessa està dreta a la porta amb les sabates tacades de salsa. No és l'única que té taques.

—Cuinàvem —dic, i mentalment dono les gràcies a la Tessa per comprar la capsa familiar de Lucky Charms.

—Cuinàveu? —La Tessa mira la Nora amb una expressió indesxifrable.

La Nora intervé.

—Sí, pollastre amb... —La Nora em mira—. Lucky Charms? —El seu to és tan vacil·lant que no tinc cap dubte que la Tessa desconfiarà—. Per a l'arrebossat. Te'n recordes que a la feina vam posar cereals ensucrats en un plat? Ho volia provar amb Lucky Charms —explica la Nora.

Gairebé me la crec i, el que és més important, sembla que la Tessa també.

—Has de tornar a treballar? —continua la Nora—. Anem a buscar-te unes sabates —diu, per distreure la Tessa.

—De seguida torno —els dic a totes dues.

Quina situació més tensa. Per què ha de ser tot tan punyeterament tens a la meua vida? Gràcies a la Nora, que sap mentir millor que jo, me'n vaig pel passadís amb la capsa de cereals a la mà.

—Què li passa? —sento que la Tessa pregunta a la Nora. No em quedo per sentir la resposta.